

STENOGRAMA

ședinței comune a Senatului și Camerei Deputaților din 29 iunie 2026

S U M A R

1.	Mesajul domnului Isaac Herzog, președintele Statului Israel.	2
----	--	---

STENOGRAMA

ședinței comune a Senatului și Camerei Deputaților din 29 iunie 2026

Ședința a început la ora 17.02.

Lucrările ședinței au fost conduse de domnul Sorin-Mihai Grindeanu, președintele Camerei Deputaților, și domnul Mircea Abrudean, președintele Senatului, asistați de doamna Patricia-Simina-Arina Moș, secretar al Camerei Deputaților, și doamna Doina-Elena Federovici, secretar al Senatului.

Domnul Sorin-Mihai Grindeanu:

Vă rog să vă pregătiți. *(Discuții.)*

Domnule președinte al Statului Israel,

Doamnelor și domnilor deputați și senatori,

Excelențele Voastre,

Doamnelor și domnilor ambasadori,

Stimați invitați,

Onorată asistență,

Vă invit să ascultăm imnul național al Statului Israel și imnul național al României.

(Se intonează imnul național al Statului Israel și imnul național al României.)

Doamnelor și domnilor deputați și senatori,

Stimați invitați,

Onorată asistență,

Vă rog să-mi permiteți să declar deschisă ședința comună de astăzi a Camerei Deputaților și Senatului consacrată mesajului adresat Parlamentului României de către domnul Isaac Herzog, președintele Statului Israel.

Doamnelor și domnilor,

Invit la tribuna Parlamentului României pe domnul Isaac Herzog, președintele Statului Israel.

Aveți cuvântul. *(Aplauze.)*

Domnul Isaac Herzog – președintele Statului Israel:

(Text consemnat conform traducerii din limba engleză a discursului susținut de către domnul Isaac Herzog, președintele Statului Israel.)

Shalom tuturor, dragi prieteni!

Excelența Voastră, președinte al Senatului, Mircea Abrudean,

Excelența Voastră, președinte al Camerei Deputaților, Sorin Grindeanu,

Miniștri,

Membri ai Senatului și Parlamentului,

Președinte al Centrului Organizațiilor Supraviețuitorilor Holocaustului din Israel și fiică a României și Israelului, doamna ambasador Colette Avital,

Onorați oaspeți,

Doamnelor și domnilor,

Sunt onorat, smerit și profund mișcat să fiu primit aici, astăzi, în Parlamentul României, sanctuarul democrației și simbolul suprem al valorilor care susțin națiunea română ca societate liberă și deschisă.

Mulțumesc președintelui Nicușor Dan pentru invitația de a vizita Republica România.

Sunt încântat să vă fiu alături azi în capitala țării dumneavoastră, frumosul București.

În calitate de președinte al Statului Israel, mă aflu în fața domniilor-voastre să reprezint o țară, un popor și secole de profundă, bogată, tulburată și dureroasă istorie, care aduce popoarele noastre împreună întru solidaritate, încredere, bunăvoință și speranță.

Aici, în România, în orașul Iași, este locul în care un poet evreu cu numele de Naftali Herz Imber a scris prima schiță a ceea ce urma să devină mai târziu imnul național al Statului Israel. A numit poemul în ebraică, *Tikvateinu* – „Speranța noastră”. Acest poem avea să devină un strigăt-simbol pentru toți cei care au zărit Chivotul Legământului în abisul durerii. Naftali Herz Imber a gravat aceste cuvinte în povestea națională a poporului evreu și în conștiința umană în general, proclamând că „încă nu ne-am pierdut speranța”, sau, cum zicem în ebraică: *Od lo avdah tikvatenu*. Acest poet profetic a prevăzut cât de departe îl va purta speranța pe poporul nostru într-o zi, prin furioasele răsturnări ale istoriei, înapoi acasă, înapoi la pământul-mamă, înapoi pe Tărâmul Israelului.

Dragi președinți,

Dragi prieteni,

Speranța este cea care ne-a adus aici. Timp de secole, orașele și satele românești au fremătat de viață evreiască. Evreii erau parte integrantă a poporului român, contribuind la fiecare fațetă a vieții acestui popor, de la cultură și artă, la filozofie și mediul academic. Ritmurile și ritualurile evreiești au colorat fiecare peisaj al acestei mărețe națiuni.

Totuși, pe același pământ, acele secole de viață au fost spulberate de cruzimea umană. Ieri am stat în Cimitirul Evreiesc din Iași, alături de președintele Senatului și de primarul Iașului, lideri stimați ai națiunii, ai orașului și ai comunității evreiești, în fața unei gropi comune care conținea rămășițele a 22 de evrei români măcelăriți în Pogromul de la Iași din 1941.

La 85 de ani după acele zile de vară infernale, în timpul cărora multe mii de femei, copii și bărbați evrei au fost mistuiți de ura demonică a maselor în masacre, pogromuri și „trenuri ale morții”, am adus în sfârșit trupurile surorilor și fraților noștri pentru a-i înmormânta cu demnitate, într-o odihnă veșnică.

Am spus și ieri în prelegerea mea și repet și acum: aceste acte de înhumare și comemorare nu șterg suferința victimelor și nici nu atenuează pata morală a făptașilor sau a societăților care i-au produs, dar ne permit nouă să le redăm umanitatea aceloră căroră le-a fost refuzată. În ebraică îi spunem *Chesed shel emet* – supremul act de compasiune. Sunt recunoscător autorităților române pentru eforturile lor susținute de înfăptuire a dreptății istorice.

Această comemorare este mai mult decât un tribut moral adus victimelor, este o datorie sacră pe care suntem nevoiți să o îndeplinim. Comemorarea ne îndrumă către reculegere și amintirea a ceea ce nu mai este și către obligația și angajamentul față de ceea ce trebuie să construim, către ceea ce cu toții aspirăm să devenim.

Desigur, din ruinele antisemitismului genocidar care a răvășit poporul evreu și a spulberat toată umanitatea a răsărit un strigăt profund, care a rezonat cu toată familia națiunilor: un strigăt pentru refacere, vindecare și dreptate. Un strigăt pentru fraternitate, cooperare și construire. Un strigăt de speranță din adâncul infernului. Acel strigăt a servit drept fundație pentru ordinea morală globală de după cel de-Al Doilea Război Mondial, întemeiată pe libertate și drepturile omului.

Pe măsură ce tânărul Stat al Israelului se ridica din cenușa Holocaustului și se năștea dintr-un străvechi vis național, iar poporul nostru era martor la restaurarea umanității din pragul anihilării, România pășea înainte cu îndrăzneală și curaj. În iunie 1948, la doar o lună de la Declarația de Independență a Israelului, România a recunoscut tânărul nostru stat. Pe parcursul celor 78 de ani ai relației noastre bilaterale unice, am reușit să cultivăm cu grijă un limbaj pe care îl putem împărtăși, o prietenie în care ne putem încrede, o speranță pe care o putem îndeplini. Relația noastră a evoluat în atât de multe sfere și s-a concretizat într-o ancoră strategică a stabilității și colaborării.

Vreau să le mulțumesc Guvernelor noastre și ambasadorilor noștri pentru întărirea relațiilor.

Vreau să îi mulțumesc ambasadorului României în Israel, dr. Radu Ioanid, un istoric de renume, și ambasadorului Israelului în România, dr. Lior Ben Dor, și echipelor domniilor-lor pentru dezvoltarea strânselor noastre relații diplomatice.

În ultimii ani, ambele națiuni au jucat un rol din ce în ce mai important în consolidarea reciprocă a securității lor, cât și a securității regionale și internaționale. În timp ce Holocaustul evreilor români rămâne o traumă fundamentală, povestea evreilor români și minunata comunitate evreiască au fost pilonii relațiilor dintre popoarele noastre. Românii evrei au fost cei care au stabilit unele dintre cele mai timpurii comunități în Israel – de exemplu, Rosh Pina în 1882 –, punându-și talentele în slujba unei noi

statalități evreiești, construirii unei case, construirii unei națiuni. Sute de mii de evrei români, poate chiar milioane, dacă includem urmașii, sunt piatra de temelie a societății israeliene. Acest lucru are o semnificație aparte în timpuri precum cele pe care le trăim acum, timpuri în care vechea otravă a urii împotriva evreilor s-a trezit din nou. Timpuri care cer un răspuns mult prea familiar, dar infinit de relevant: „Niciodată din nou!”

Voi, dragi prieteni, deputați și membrii ai Senatului, lideri ai Republicii România, ați auzit acest apel la moralitate. România a devenit un model global de urmat în ceea ce privește memoria Holocaustului, responsabilitatea istorică și educația. Am văzut cum eforturile voastre de combatere a antisemitismului, a discursului instigator la ură și a xenofobiei, precum și adoptarea proactivă a definiției de lucru a antisemitismului a IHRA au servit drept standard de aur în protejarea democrațiilor prospere împotriva otrăvii urii. Apreciez legislația dumneavoastră solidă, inclusiv propunerea legislativă inițiată de prietenul nostru, parlamentarul Silviu Vexler, și adoptată de către această distinsă Cameră. Cu toții sperăm să vedem implementarea celei mai recente inițiative legislative care combate antisemitismul.

Mulțumim tuturor.

Dragi prieteni,

Când cel mai barbar atac asupra evreilor, de la Holocaust încoace, a fost dezlănțuit pe 7 octombrie, răspunsul României a fost clar și fără echivoc. Liderii români au condamnat imediat și ferm masacrul comis de Hamas, au reprezentat un far al umanității și o rază de speranță în cel mai întunecat ceas al nostru. Vizita în Israel a premierului de la acel moment, Marcel Ciolacu, în numele poporului român, exact la începutul acelei traume, a transmis un puternic mesaj de susținere, care a ajutat mulți oameni să își găsească forțele și curajul de a reconstrui. Și apelurile telefonice din partea președintelui de la acea vreme, Klaus Iohannis, mi-au adus alinare.

România a afișat continuu o remarcabilă solidaritate umană în lupta dificilă de eliberare a ostaticilor noștri, ținută cu brutalitate în tunelurile din Gaza.

Doamnelor și domnilor,

Poziția principială a României este exact ceea ce se cere din partea comunității internaționale în acest moment al realității noastre geopolitice. Pentru că acum nu mai există urmă de îndoială: amenințarea reprezentată de regimul iranian și grupările sale proxy se întinde cu mult dincolo de Orientul Mijlociu. Pune în pericol stabilitatea globală, libertatea de navigație și democrațiile.

Americanii și israelienii au intrat război cu Iranul pentru a-l împiedica să obțină arme nucleare și pentru ca acest imperiu al răului și grupările sale proxy să nu poată amenința națiunile pașnice din Orientul Mijlociu.

Îi felicit pe președintele Statelor Unite, Donald J. Trump, și pe prim-ministrul Israelului, Benjamin Netanyahu, pentru leadershipul de care au dat dovadă în acest război.

Trebuie să subliniez în fața dumneavoastră și a lumii întregi: Israelul nu se opune unei soluționări a războiului pe cale diplomatică. Dimpotrivă, ne dorim pace. Visăm la pace de-a lungul tuturor frontierelor – este cea mai arzătoare dorință a noastră și cea mai profundă năzuință. Dar dorința Iranului de a deveni putere cu potențial nuclear este o amenințare tangibilă la adresa Israelului, iar îndrăzneala Iranului de a dicta viitorul Libanului subminează posibilitatea înaintării către pace și securitate.

Cel mai recent memorandum de înțelegere dintre Israel și Liban, semnat la Washington acum câteva zile, este un progres major pentru pace și poate servi ca piatră de temelie de acum înainte. Acesta solicită înlăturarea Hezbollahului și creează o platformă pentru un veritabil acord de pace între țări.

Le mulțumesc președintelui Trump, secretarului Rubio și Administrației pentru sprijinirea acestui pas important și fac apel la Uniunea Europeană și la comunitatea internațională să îl susțină, să sprijine stabilitatea și economia Libanului, precum și securitatea Israelului.

Mulțumesc Guvernului român pentru că este alături de Israel în apărarea rezilienței regionale, în apărarea arhitecturii morale la construcția căreia am lucrat cu toții și despre care am vorbit pe larg astăzi cu președintele Dan.

Domnule președinte,

Stimați deputați, lideri și prieteni,

Elie Wiesel, marele fiu al României care s-a stins din viață în urmă cu zece ani, a fost laureat al Premiului Nobel și un dascăl al întregii omeniri, supraviețuitor al Holocaustului care și-a dedicat apoi viața trezirii conștiinței umane. El a scris o frază frumoasă și aparte: „Speranța este memoria viitorului.”

Ieri, în timp ce stăteam lângă mormintele deschise ale celor 22 de evrei uciși în urmă cu 85 de ani, ne-am amintit de distrugere și de tot ceea ce a urmat, dar am simțit și speranța care, într-un fel, a renăscut după aceea. Poemul lui Naftali Herz Imber, care a început sub titlul „Speranța noastră”, și-a găsit locul în imnul național al Israelului, *Hatikva* – „Speranța”.

Asemeni adevărului, care nu este subiectiv, ci universal, speranța nu aparține exclusiv unui singur popor și nici nu se poate manifesta pe deplin când este limitată la o națiune sau la o singură țară. Speranța se realizează atunci când se întinde cât vezi cu ochii și cât de adânc o poate purta sufletul, atunci când ajunge la cel mai larg spectru al umanității. Acesta este mesajul imnului național al democraticului Stat evreiesc Israel, conceput pentru prima dată în România și care ne poartă prin întuneric, înapoi către cea mai fundamentală năzuință umană: năzuința pentru speranță.

Mulțumesc, dragi membri ai Parlamentului, pentru această curajoasă asumare a trecutului nostru și această fermă afirmare a prezentului și viitorului nostru.

Împreună ne putem vindeca, împreună putem construi, împreună construim speranța. Așa cum spuneți în limba voastră: *împreună construim speranța!* (Intervenție în limba română a domnului Isaac Herzog.)

Mulțumesc, dragi prieteni.

Todah rabah. (Aplauze.)

Domnul Sorin-Mihai Grindeanu:

Doamnelor și domnilor,

Mulțumim domnului Isaac Herzog, președintele Statului Israel, pentru mesajul adresat Parlamentului României.

Vă mulțumesc pentru prezență.

Ordinea de zi fiind epuizată, declar închisă ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului.

Vă mulțumesc.

Ședința s-a încheiat la ora 17.24.